

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **KARLŮV MOST spol. s r. o.**,
sídlem Křižovnické náměstí 193/2, Praha 1,
zastoupena Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6,

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**,
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 29. 11. 2017, č. j. 853/2017-160-SPR/4,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2017, č. j. 853/2017-160-SPR/4, **se zrušuje a věc se vrací žalovanému** k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci **náklady řízení ve výši 11 228,- Kč** do 30 dnů od právní moci rozsudku, a to k rukám jeho právního zástupce, Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 22. 3. 2017, č. j. MHMP 438118/2017/Kna, které bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu (nyní přestupku) podle § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Mercedes, registrační značky X v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby dne 25. 2. 2016 kolem 14:52 hodin v Praze 1, ul. Nerudova 35 v blízkosti domu, při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem – po dobu více jak 3 minuty zastavil a stál na vyhrazeném parkovišti s jiným vozidlem, než pro které bylo vyhrazeno. Za to mu byla uložena pokuta 1 500,-Kč a povinnost uhradit náklady řízení 1 000,-Kč. Příkaz o uložení pokuty byl žalobci doručen dne 28. 4. 2016.
2. Žalobce namítá nedostatek důvodů a skutkových zjištění, nevedení společného řízení, vady výroku, protiústavnost.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. A posoudil předmětnou věc následovně.
5. Soud shledal důvodnou námitku porušení absorpční zásady.
6. Žalobce v žalobě namítl, že mělo být vedeno společné řízení a při ukládání sankce měla být použita absorpční zásada, neboť byl stíhán souběžně pro 5 dalších přestupků dle § 125f silničního zákona. V replice uvedl, že relevantní pro posouzení námitky jsou toliko dva přestupky – v této věci projednávány soudem a přestupek ze dne 29. 5. 2016.
7. Z rozsudku zdejšího soudu č. j. 4 A 121/2017-35 i rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 8. 2017, č. j. 599/2017-160-SPR/3, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 2. 12. 2016, č. j. MHMP 2162317/2016/Shr, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Mercedes, registrační značky X v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby dne 29. 5. 2016 kolem 20:25 hodin v Praze 9, ul. Poděbradské (v blízkosti sloupu VO č. 900425, směr centrum) při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem - jízda vozidla rychlostí 69 km/h v úseku obce s povolenou rychlostí do 50 km/h. Za to mu byla uložena pokuta 1 500,-Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Příkaz o uložení pokuty byl žalobci doručen dne 17. 8. 2016.
8. V nyní posuzované věci tak jde o rozhodnutí následující (zde rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 22. 3. 2017, č. j. MHMP 438118/2017/Kna oproti rozhodnutí ze dne 2. 12. 2016, č. j. MHMP 2162317/2016/Shr). Posuzovaného deliktu se žalobce dopustil dříve, než bylo rozhodnuto o jeho deliktu ze dne 29. 5. 2016 správním orgánem I. st., jedná se proto o souběh obou deliktů, o nichž mělo být vedeno společné řízení a trest uložen v souladu s absorpční zásadou.

9. Ačkoli použití absorpční zásady bylo upraveno v § 12 odst. 2 zákona o přestupcích („*Za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný.*“), které mohlo být analogicky použito i pro trestání správních deliktů, pravidla určující, kdy se jedná o souběh správních deliktů, bylo nutné dovodit z trestního práva, podle kterého je rozhodným okamžikem vyhlášení odsuzujícího rozsudku soudu prvního stupně (srov. § 43 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník). Shodně uvádí v obdobných sporech košatá judikatura správních soudů, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 164/2018 - 36, dle kterého: *V souladu se zásadou absorpce (tedy přísnější trest pohlcuje mírnější) je účelem společného řízení uložení pouze jedné pokuty, přičemž pro určení její výše se použije sazba pokuty za správní delikt nejprísněji postižitelný (§ 125g odst. 3 zákona o silničním provozu; srov. též např. rozsudek ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 - 54, č. 772/2006 Sb. NSS). Zákonná úprava je však neúplná, jelikož (vedle jiného) neřeší, jak postupovat, není-li z jakýchkoli důvodů společné řízení vedeno. Judikatura NSS v této souvislosti dospěla k závěru, že se při správním trestání přiměřeně uplatní principy ovládající souběh trestných činů (viz rozsudek č. j. 1 As 28/2009 - 62, odstavec 28, a tam citovaná judikatura; srov. též např. rozsudek ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2 As 426/2017 - 62, odstavce 22 až 31). V souladu s nimi nesmí být pachateli trestného činu ani ku prospěchu, ani na újmu, kdy všechny sbíhající se trestné činy vyjdou najevo, proto není pro trestání souběhu trestných činů bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, nýbrž použití absorpční zásady (viz rozsudek č. j. 1 As 28/2009 - 62, odstavec 31). Spojitost vedení společného řízení a nutnosti aplikace absorpční zásady je tedy i pro oblast správního trestání poměrně volná, společné řízení je „pouhou procesní cestou, která mimo jiné může vést k naplnění principu absorpce, nejde však o možnost jedinou“ (viz rozsudek ze dne 12. 7. 2017, č. j. 6 As 116/2017 - 53, odstavec 11). Pokud by proto z navazujících správních rozhodnutí o sbíhajících se správních deliktech bylo uplatnění absorpční zásady patrné, nelze nevedení společného řízení považovat za vadu řízení, která má vliv na zákonnost správního rozhodnutí. Navzdory tomu, že pro nedostatečný právní základ nelze zrušit předcházející správní rozhodnutí a uložit souhrnný trest, není důvod, proč by správní orgán neměl při ukládání následné sankce přihlížet k sankcím uloženým dříve za sbíhající se správní delikty (srov. rozsudek č. j. 1 As 28/2009 - 62, odstavec 32).“*
10. Nevedení společného řízení o sbíhajících se správních deliktech tedy není vadou řízení, která by způsobovala jeho nezákonnost. Daná skutečnost však správní orgán nezavazuje povinnosti aplikovat absorpční zásadu.
11. Ve sbíhajících deliktech byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, který v této věci spočíval v přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a v druhé věci v přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
12. Podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).
13. Z uvedeného vyplývá, že lze přisvědčit žalobci v tom, že projednávání obou správních deliktů se částečně překrývalo, tedy byl na místě postup vést společného řízení, který však správní orgán nezvolil. Jelikož součet žalobci uložených pokut za sbíhající delikty převyšuje maximální možnou sazbu za delikt nejprísněji trestný - zde maximum 2 500,- Kč (součet 3 000,-Kč), byla porušena absorpční zásada (shodně NSS č. j. 9 As 164/2018 - 36, dle kterého „*k porušení principu absorpce zjevně došlo, jelikož za každý z obou správních deliktů byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč (celkem tedy 3 000 Kč), avšak horní*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

hranice sazby za správní delikt nejprísnejši postižitelný činí 2 500 Kč [§ 125g odst. 3 zákona o silničním provozu ve spojení s § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu].“).

14. V žalobou napadeném řízení bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydáno po rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci jiného sbíhajícího se deliktu, proto je žalobou napadeného rozhodnutí nezákonné (srovnej opět NSS č. j. 9 As 164/2018 – 36, dle kterého *„pokud správní orgán v rozporu s § 125g odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, nevedl společné řízení a uložil dvěma samostatnými rozhodnutími pokuty, jejichž celková výše je v rozporu se zásadou absorpce (§ 125g odst. 3 téhož zákona), jde o vadu řízení, která má vliv na zákonnost pouze později vydaného správního rozhodnutí o některém ze sbíhajících se správních deliktů. V pořadí první vydané správní rozhodnutí žádným způsobem veřejná subjektivní práva nezkracuje.“*).
15. S ohledem na uvedené soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
16. Ostatními žalobními námitkami se soud nezabýval, neboť jejich posouzení by na vyslovený závěr nemělo vliv. Lze pouze konstatovat, že pokud žalovaný vydá rozhodnutí včas, před uplynutím prekluzivní lhůty, je žádoucí, aby odůvodnění rozhodnutí více přesvědčivě rozhojnit.
17. V dalším řízení bude na žalovaném, aby postupoval v souladu s principy absorpční zásady a při určení výše sankce přihlédl k dříve uložené pokutě. Soud si je vědom toho, že v řízení dle zákona o silničním provozu aplikovaná absorpční zásada není provázána s institutem souhrnného trestu a že zákon stanoví za předmětný delikt žalobce peněžitou sankci od 1 500 Kč, žalobci tak nelze podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložit pokutu nižší než 1 500 Kč. Soud však má za to, že účelem absorpční zásady je vyloučit odpovědnost delikventa pouze mimo rámec maximální zákonné sazby trestu, nikoli jej zprostit odpovědnosti zcela z důvodu výše minimální sazby trestu. Absorpční zásada prolamuje minimální sazbu trestu tak, aby součet samostatně uložených trestů nepřesáhl maximální sazbu trestu. V souladu se zásadou absorpce lze uložit další trest a to nižší, než je jeho minimální zákonná mez (zde nejvýše 1 000 Kč, aby součet pokut nepřesáhl 2 500 Kč).
18. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady vynaložené žalobcem na dané řízení představují náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč, náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu] právní služby v částce 3.100,- Kč za jeden úkon, celkem 6.200,- Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradu hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 600,-Kč [§ 13 odst. 4 téže vyhlášky]. Právní zástupce žalobce je plátcem DPH, soud tak žalobci dále přiznal i částku odpovídající příslušné sazbě daně ve výši 1.428 Kč. Celková částka 11 228,-Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Praze dne 18. 10. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.